

Un Miquel Gil poc conegut

crònica

Cinquanta artistes gironins han exposat obra pròpia a la Fontana d'Or en homenatge al crític d'art Miquel Gil i Bonancia. Amb textos del periodista i la reproducció de les peces artístiques, més una introducció biogràfica d'Enric Mirambell, s'ha confegit un llibre que, editat per la Caixa de Girona, materialitza i guarda per al futur aquest testimoniatge insòlit. La presentació del volum i la inauguració de l'exposició van ser un acte públic de gratitud dels artistes que s'han sentit compresos i estimulats per la tasca del crític. Com a colofó del reconeixement, publiquem aquesta «aproximació a un retrat poc conegut de Miquel Gil».

i a la pesca li deu venir del lloc de naixença. Perquè crec que la seva veritable vocació no és la de periodista, que és una professió com una altra. La seva vocació és la pesca del volantí, que és la pesca més esportiva que existeix. Quan els peixos, generalment serrans i gelovies (en molts pobles del litoral en diuen juríoles), fan petites mossegades a l'esquer que amaga l'ham, s'ha de tenir molta sensibilitat per sentir el bellugueig del fil, després, amb una estrebada forta, és a dir, un cop sec de munyeca, enganxar el peix afamat o atrevit que ha mossegat l'ham. Ell, d'això, n'és un especialista contundent. Un sofista d'estar per casa podria fer una dissertació d'aquest afer sobre la moralitat de la pesca. Jo no m'atreveixo a tant. En aquest moment, el meu interès filosòfic està per la deconstrucció de Derrida, que és un embolica que fa fort, però a la inversa. Suposo que vosaltres ho enteneu. Jo hi vaig en camí. En fi, tornant al nostre personatge, hem de dir que tenia una barca a Llafranc i que cada setmana sortia a pescar amb uns amics que han esdevingut veritables llops de mar. Si els peixos tinguessin la informació que tenim nosaltres, s'amagarien perquè quan surten fan unes agafades sensacionals. Ara solen sortir amb l'*Empordanet*, que ja és una embarcació de categoria construïda a l'Ametlla, propietat d'un industrial surer. Van equipats amb tecnologia moderna i van tan lluny, però tant, que, com deia l'Hermós, arriben a sentir cantar els galls

Miquel Gil amb Salvador Dalí.

He de confessar que no he conegut l'ambient gironí en el qual es mou l'amic Gil Bonancia, aquest periodista que ha tocat moltes tecler en els diaris de Girona. Ara toca les tecler de l'art, com abans havia tocat l'esport, la informació general o fet de panegirista de personatges oficials, etc. Són coses de l'ofici. No; jo res d'això. El Gil que jo he conegut és el Gil pescador, afeccionat a la bona taula, amb una gana fenomenal que és, o era, un model a envejar per part de desganats i llepafils, candidats a l'anèmia. Per a mi, aquest és el veritable Gil: l'home que davant d'una plata de dolços fa una rialleta de conill murri pensant en el festival gustatiu que s'aproxima. El Gil pescador és una altra cosa. L'afecció al mar

de Mallorca. Els pescadors, com els caçadors, són uns exagerats. Jo no m'atreveixo a donar distàncies per por de dir disbarats. Però de retorn, l'arreglada de peix fa goig de veure. Ara bé; jo, a pesar d'estar convençut que són uns navegants apassionats i uns pescadors vocacionals, crec que la seva atracció per la pesca és precisament el retorn. Que consisteix en uns àpats que ja són memorables, amb una part de la presa obtinguda del mar.

El que és curiós de Miquel Gil, al qual li agrada tant aquesta vida, és que sigui abstemi. No beu vi ni alcohol. Res. Abstemi total. Això li deu venir de la pràctica de l'esport, ja que va arribar a ser campió de corredisses cronometrades. És clar, quan era jove. Tampoc no fuma, però això és una altra història. El cas és que aquests retorns de pesqueres sorprenents donen lloc a tecs que acaben, com totes les xefles, en fum i rialles i després ve la inevitable ressaca. Tenen diversos llocs per acollir-se, però quan van a fer l'àpat al Badell, que són unes

Cronista esportiu a Ràdio Girona

roques prop de Calella al costat del Golfet, la festa pot arribar a la immoderació, amb les cantades obligades. Tinc entès que en aquest lloc es troba la sublimació de la cuina immortal del Mediterrani.

Aquest és el Gil que més m'agrada. Ara, com que el temps no perdona a ningú i els anys s'hi posen, ha aflluixat molt i ja és un altre. Rarament el veig a Llafranc. Em sembla, però, que a un home al qual ha agradat de menjar copiosament i bé, el seu puritanisme d'abstenir-se de

Amb Josep Pla, al mas de Llofriu.

l'alcohol no l'ha ajudat en l'ofici d'escriure. Allò que Josep Pla en diu l'embriaguesa productiva, ajuda a la creació. A vegades en el que escriu hi ha un deix d'ensopiment que frena la vivesa descriptiva. I això no és cap crítica; Déu me'n guard! Si Josep Pla sostenia que l'embriaguesa productiva era eficient per a la creació literària, era per justificar-se a si mateix. Penso que una mica d'alcohol en la seva vida, prescindint de l'embriaguesa, el podria haver ajudat a fer alguna pàgina brillant, fins i tot genial. Que tot podria ser. A banda d'això, el Gil que he conegut i trobat divertit és el que va a fer

Una imatge recent de Miquel Gil.

una passejada per la lluna i, quan baixa ens surt amb un joc de paraules d'ús particular: d'això, d'allò, dallonses, daixonses, etc., i tothom l'entén, o almenys ho fa veure.

Sempre podreu trobar alguna persona d'idees esbiaixades, per no dir malignes, que sosté que Miquel Gil és millor navegant per terra que per mar. Com moltíssima gent, s'ha adaptat a les circumstàncies. Com que sóc partidari de la concòrdia i la comprensió, perquè la intolerància només produeix malvestats, crec que l'amic Gil ha fet el que havia de fer i ha passat la maroma de la manera que ha pogut. Res a dir. En aquest país tenim el campió de la navegació terrestre i la flotació inefable, el reverenciat senyor Samaranch, que és tot un exemplar. I tothom content.

Ara que per a Miquel Gil ha arribat l'hora dels homenatges, el meu homenatge cordial i sense reticències és a la seva bonhomia. La resta són trons.

JOSEP MARTINELL